

Stăruieți... și veți primi!

Înainte de 1930, bunicul meu urma credința baptistă. El era cantonier de dig și locuia cu familia la canton, la 6 km. depărtare de Felnac, Timiș-Torontal.

În 1930, două dintre fetele mai mici s-au pregătit pentru botez, care s-a oficiat în comuna Secusigiu, în râul Mureș. Bunicul meu le-a dus cu cocia până acolo. Bunica, mama lor, era foarte fericită că fetele ei fac legământ cu Domnul. Ele și bunicul – tatăl lor – erau tare fericiți și plângeau de bucurie, crezând că după botez, când se face punerea mâinilor, ele vor primi Duhul Sfânt.

Dar după botez și după punerea mâinilor - moment în care fetele așteptau să simtă ceva, o putere, ele n-au simțit nimic și atunci s-au întristat foarte mult. Când s-au întors acasă și au coborât din cocie, mama lor le-a îmbrățișat și le-a sărutat, dar ele au început să plângă și ea le-a întrebat: „Ce-i cu voi, ce s-a întâmplat?” Ele au răspuns: „Mamă, ne-am înșelat, noi am crezut că la punerea mâinilor o să primim Duhul Sfânt, dar n-am primit nimic.” Atunci, mama și tatăl lor au căutat să le calmeze, spunându-le că o să simtă puterea mai târziu, dar ele au rămas foarte întristate.

În 1931, toamna, credința pentecostală a ajuns și în Felnac prin frații Mihai Olaru, Gheorghe Bradin și Gheorghe Urlea. Ei au stat de vorbă cu mai mulți frați bapțiști, care au fost de acord să stăruiască după Duhul Sfânt. Printre ei era și tatăl meu, Ioan Vuia, alături de Andrei Țigu, Dimitrie Făt și alții. Tatăl meu și fratele Țigu au vorbit cu bunicul și bunica și le-au spus despre noua credință, dar ei le-au răspuns că „Adevărata credință este cea baptistă” și că „pe ei de acolo nu-i mută nimeni”. Bunica nu era chiar așa tare împotriva, dar bunicul se ținea îndârjit pe poziție. Erau oameni foarte credincioși și nu voiau cu nici un chip să se rătăcească de la credința adevărată. Însă fetele lor și băiatul cel mai mic (Petru Boată) au stat de vorbă cu tatăl meu și fratele Andrei Țigu și ele au început să meargă la stăruință și acasă se rugau și stăruiau după botezul cu Duhul Sfânt. Când bunicul meu – tatăl lor – le-a observat că ele stăruiau, a început să le persecute și să le urmărească. Era un credincios bun, dar în familie era aspru și autoritar. Fetele și fratele mai mic se rugau și stăruiau pe unde puteau de frica lui. O dată, erau toți trei în grădina la săpat și cum grădina era lângă pădure, doi săpau și unul mergea în pădure și se ruga. Așa se perindau toți trei, dar tatăl lor, care-i urmărea la tot pasul, a observat că numai doi sapă și a început să strige la ei.

Altă dată s-a întâmplat că fetele se rugau și stăruiau în cancelaria (biroul) cantonului și când tatăl lor a observat că ele nu-s nicăieri, s-a dus să le caute. Observând ușa dublă de la cancelarie închisă, s-a gândit că numai acolo pot fi. A mers încet, ca să nu-l simtă, și a deschis ușa. Ele erau adâncite în rugăciune și n-au auzit nimic. Chiar în momentul acela, Ana a fost botezată de Domnul cu Duhul Sfânt și vorbea în alte limbi, în sârbește și englezește. Cum bunicul cunoștea ambele limbi a înțeles că Duhul Sfânt spunea prin ea: „Tu ești fiica mea. Eu te-am răscumpărat. Eu te-am ales”. În timpul acesta, bunicul a văzut o rază de lumină din plafon, direct deasupra capului ei. Imediat s-a dus înapoi în casă și i-a spus bunicii: „Giulo, vino s-o vezi pe Ana noastră vorbind sârbește și englezește”. Când s-au întors amândoi în cancelarie și au auzit-o, au căzut în genunchi cu fața la podele și au plâns și s-au rugat. De când s-au sculat de la rugăciune au fost pentecostali pînă când au murit, bunicul în aprilie 1965, la 86 de ani și bunica în martie 1960, la 80 de ani.

IOAN VUIA - ADRIAN, MI, SUA
(Mărturie din volumul aniversar publicat în 1987, la semicentenarul Bisericii lui Dumnezeu Pentecostale Apostolice Române din Detroit. În foto, Biserica din Felnac, Arad, în anul 1935, la un botez în râul Mureș. Între copiii, șezând, al cincilea din stânga este fratele Ioan Vuia, iar a șaptea sora Persida, care peste ani i-a devenit soție, membri în biserica din Detroit, MI, SUA.)

La ceas aniversar

A fost o vreme când, pentru credință,
Am fost batjocoriți și umiliți.
Am avut parte și de suferință,
Am fost trântiți, dar n-am fost biruiți.

Că viața noastră ne era păzită
De cel ce S-a jertfit sus pe Calvar,
Și cu puterea lui nemărginită
Ne-a ridicat și ne-a scăldat în har.

Slabi cum suntem, El ne-a socotit vrednici
Să-I fim și martori și ambasadori
Ne recunoaștem, Doamne, robi netrebnici
Noi am făcut doar ce eram datori.

Îmi stăruie și-acum în amintire
Căldura dragostei de la-nceput,
Când toți, uniți, un gând și o simțire,
Smeriți în Dumnezeu ne-am încrezut.

Azi, când ne bucurăm de libertate,
Mulți se mândresc că sunt creștini, mereu,
Dar credincios să fii, cu crucea-n spate,
Nu e ușor, este chiar foarte greu.

Când Îi spui Domnului ce te frământă
Și-I mulțumești smerit că te-a salvat,
Doar de trăiești cum scrie-n Cartea Sfântă,
Atunci ești credincios cu-adevărat.

Ne așteptăm ca-n vremea viitoare
Cei credincioși să fie prizoniți.
Eu mă întreb, câți vor rămâne oare
Statornici, de Hristos nedespărțiți.

Hristos e Cale, Adevăr și Viață
Încrede-te în El ca să nu mori,
Ca fericit să Îl privești în față,
Când glorios va reveni pe nori.

Dar până când Tu ne vei da răsplată
Ajută-ne să nu ne întinăm
Și fă ca-n lume toți din a Ta ceată
Să fim sare și să luminăm.

NELU ROȘCA
(resursecrestine.ro)